

СПОЧАТКУ ЗАВЖДИ НЕЛЕГКО

Добре мати велику сім'ю, проте навіть у найкращих родинах трапляються часом непорозуміння. А вже в родині грецьких богів сварки вибухали раз у раз – особливо на початку існування світу! Зрештою, воно й не дивно – часи були неспокійні, скрізь панував безлад, невідомо, хто є хто і що є що. Усе потребувало впорядкування. Ну, а всім відомо, що під час великого прибирання завжди знайдеться якась причина посваритися. Хіба прибираючи свою кімнату, ви не сварилися з батьками? А тепер поміркуйте лишень – вам довелося б прибирати в цілому світі! Жах!

Перш ніж боги заходилися поряdkувати, світ треба було створити. Бо спочатку не було нічого! Чи то пак – спочатку не було нічого, крім страшеного безладу. І з цього безладу – ні сіло ні впало – виринула Гея, мати-земля. Певне, її неабияк здивувало власне існування: не було її, не було – і раптом маєш! Та все ж вона вирішила подумати про те іншим разом – поки що на це просто бракувало часу! Бо Гея, як і будь-яка мати, не могла стер-

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

піти безладу, що панував навколо. Отож, засукавши рукави, узялася до роботи.

Спершу вона створила Урана – тобто зоряне небо, яке відтоді мало оточувати й захищати матінку-землю. Тоді Понта – широке море, яке обгорнуло її хвилястою периною. Тепер, коли їх було троє, Геї зробилося веселіше, адже три голови – це таки не одна! Особливо богиня вподобала Урана; невдовзі потому вони

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

побралися й жили собі довго й щасливо. Мали дванадцятьох дітей, що їх пізніше назвали титанами: шістьох дівчаток і шістьох хлопчиків. Серед них був такий собі Кронос, наймолодший з титанів – дуже важлива персона, у чому ви невдовзі самі переконаєтеся. Народилося в Геї та Урана також чимало дивовижних морських божеств, а ще таких, котрі мешкають на берегах морів та океанів. Крім того, на світ з'явилися жохливі сторуки трійнята, які невдовзі стали пострахом для всього світу. А ще Гея народила трьох циклопів – велетенських потвор, які сягали хмар, і кожен мав лише одне око якраз посеред лоба.

Отож ви самі бачите, що була це ду-у-уже немала сімейка. Коли не забувати про те, що й титани невдовзі дочекалися дітей, то неважко зрозуміти, що в Геї були добрячі проблеми з підрахунком усіх своїх онуків та правнуків.

На жаль, подружнє життя Геї й Урана почало псуватися. Дедалі частіше між ними вибухали сварки, особливо відтоді, як сторуки

трійнята розгулялися світом, лякаючи всіх гарчанням, пересуваючи гори й вихлюпуючи воду з океанів.

– Я більше цього не терпітиму! – грімів Уран.

– Ну, що ти, вони ж іще діти... – захищала їх Гея.

Проте, коли трійнята пригрозили, що повстануть проти батька, розгніваний Уран скинув їх на самісіньке дно Тартару, країни темряви й смерті, а тоді завалив вхід до неї величезними скелями. Утекти звідти було неможливо.

– Як ти міг?! – скрикнула Гея.

– А що, було чекати, доки вони позбавлять мене трону? – гаркнув Уран.

І про всяк випадок скинув до Тартару ще й циклопів – чомусь ці одноокі потвори не подобалися йому із самого початку.

Цього вже Геї виявилося забагато! Вона скликала всіх титанів і поскаржилася на чоловікову жорстокість. Кронос, материн улюбленець, припав вухом до землі й почув стогони своїх братів.

Батько збожеволів! Його слід позбавити влади, причому якомога швидше! Іще тієї самої ночі наймолодший з титанів прокрався до спальні Урана й поранив його отриманим від матері серпом.

Ослаблого бога було тепер неважко подолати, тож після нетривалої боротьби Кронос штовхнув батька у прірву Тартару. Та почув те, чого не зміг забути більше ніколи:

– Проклинаю тебе, сину! – репетував, падаючи в темряву, Уран. – Тебе також колись твій син позбавить престолу! От побачиш!

Та наразі ніщо не свідчило про те, що батькове прокляття здійсниться. За згодою Геї та решти титанів Кронос почав правити світом. Слід сказати, що правив він мудро й справедливо, отож на землі настали щасливі дні. Ніде не було воєн, злочинів, хвороб... Природа, яка занепала за часів жорстокого Урана, почала буйно розвиватися, бо ж про неї дбайливо піклувалися численні божества – великі й маленькі.

Здавалося, що таке щастя триватиме вічно, та, на жаль...

Кронос не міг забути про батькове прокляття.

– Тепер моя черга, – часто повторював він своїй дружині, Реї. – Наступним у Тартарі буду я.

Але щоб Уранове пророцтво не здійснилося, він вирішив усіх своїх дітей ковати відразу після народження!

Рея була в розпачі!

Заплакана, пішла вона до матері-землі прохати допомоги й заступництва. Проте Гея добре знала, що на її сина не вплинуть жодні слова, бо ж влада позбавляє розуму навіть богів! А Реї так хотілося мати нащадків. Зрештою, вона відчувала, що невдовзі народить наступну дитину – невже й ця потрапить до черева її похмурого чоловіка?!

Тому жінки разом дещо вигадали.

Коли дитина мала вже з'явитися на світ, Рея загорнула в пелюшки камінь, завбільшки як немовля, і тоді простягла його Кроносові, мовляв, оце і є наш новий синок.

Гам! – і Кронос поглинув каменюку. Він навіть не здивувався, що дитя таке тверде й важке – у ті часи народжувалися химерні

створіння, а вже в родині богів то й поготів, тому й не дивно, що Кронос не здогадався про підступ.

Зраділа Рея швиденько вивезла дитину на острів, що називався Крит. Саме тут, захований у печері серед скель, мав зростати її коханий син.

– Догляньте його, гаразд? – попрохала вона гірських німф. – Його звуть Зевсом.

– Зевс... – прошепотіли німфи. І відчули, як їх охоплює тремтіння. Адже давнє пророцтво попереджало, що саме таким буде ім'я майбутнього володаря світу, бога над богами, царя Олімпу...

Зевс!

Та поки що Зевс мало чим відрізняється від решти дітлахів. Піє в штани, щовечора сперечається, бо не хоче йти спати, нишпорить у пошуках солодкого. Він був страшенно втішний, і гірські німфи невдовзі по-справжньому полюбили цього нестерпного малюка. Зрештою, його неможливо було не любити. Хлопчик вештався по всьому острову, збирав квіти й ганявся за метеликами. Згори над ним стежила його мати, Рея. А тут, унизу, від малюка ані на крок не відступали німфи й добрі духи. Та позаяк Рея й досі побоювалася свого підозріливого чоловіка, вона попрохала дев'ятьох жерців, аби ті весь час танцювали неподалік печери, де ріс її синок. Танцюючи, вони мали голосно співати й гучно бити в барабани – усе для того, аби заглушити плач чи сміх Зевса.

Минали роки.

Зевс підростав.

І безтурботно ходив собі луками, супроводжуваний його улюбленою козою Амальтеєю, яка всі ці роки годувала його своїм молоком.

Яка ж це була незвичайна коза!

Вірна мов пес, розумна, наче дельфін, чуйна, наче сокіл. Амальтея стала повірницею Зевсових мрій, його найближчим другом, найтерплячішою слухачкою. Вона не відступала від нього навіть на крок.

Якось Амальтея, зачепившись рогом об скелю, зламала його. Зевс підняв ріг із землі, наповнив його медом, фруктами, горіхами

та іншою смачнею, а тоді оголосив, що відтепер цей ріг зватися-
меться рогом достатку. Той, хто його знайде, ніколи більше не за-
знає голоду й злиднів, бо ріг, хоч би скільки з нього їли, завжди чу-
десним чином наповнювався смачними дарами. А все задля того,
щоб ім'я Амальтеї довіку згадували з повагою та захопленням!

Зрештою, навіть після смерті Амальтея була вірною Зевсовою
товаришкою. З її шкури майбутній володар світу зробив чудесний
щит, егіду, який брав із собою в кожний бій. Жодна стріла, дротик
чи меч, жоден спис не могли його пошкодити чи пробити!

Рея, хоч і рідко, та все ж провідувала Зевса. Частіше бувати на
Криті вона не могла, бо ж Кронос із часом робився дедалі більш
недовірливим та похмурим. Та щойно траплялася нагода, як Рея,
прихопивши гору подарунків, вирушала побачитися із сином.
А позаяк її маленький хлопчик невідомо-коли перетворився на
великого хлопця, а тоді й на юнака, Рея одного разу вирішила, що
може розповісти йому про трагічну історію їхньої родини...

Зевс слухав її, вражений до краю. Як?! Батько, що ковтає влас-
них дітей? Неймовірна жорстокість! Він відчував, як у ньому зро-
стає гнів і бажання помсти, розумів, що якогось дня йому дове-
деться позмагатися з Кроносом...

Тому він почав щодня вправлятися з мечем та зі списом. Та
особливо вправно послуговувався блискавицями! Жбурляв їх, не-
наче то були тонкі дротики, а не розжарені блискавки, і невдовзі
наловчився так, що за сто кілометрів міг поцілити в комара, який
кружляв над калюжею!

Відчувши, що він уже готовий позмагатися з батьком, Зевс
підказав Реї таку собі хитру ідею.

— Додай йому до супу засіб для блювоти, — порадив він.

– Навіщо? – здивувалася Рея.

– Побачиш... – буркнув Зевс.

Без зайвих розпитувань Рея підсипала до Кроносового супу якогось порошку. Кронос з'їв одну ложку, другу, третю і раптом...

– Що це за гидота?! – гаркнув він, хапаючись за черево. І, перш ніж він устиг добігти до вбиральні, його знудило, і він – сором сказати – виблював.

І тут – увага – сталася несподіванка! Бо Кронос виблював не тільки суп, а й камінь, загорнений у пелюшку, і всіх дітлахів, що

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

їх він проковтнув раніше. Усі вони були вже дорослими, і всі сердилися на батька.

— Хапайте його! — наказав Зевс.

І почалася страхотлива боротьба. На боці Кроноса стали всі титани, на боці Зевса, окрім Реї, його брати й сестри, а ще звільнені з полону Тартару сторукі близнюки й циклопи! Яка ж то була битва! Десять років минуло, перш ніж боги виснажилися. Усе важче було їм розмахувати мечами. І лише невтомний Зевс так само завзято й енергійно вражав супротивників блискавицями. Найдовше захищався Кронос, та врешті й він шубовснув у провалля Тартару, а падаючи, пригадав собі прокляття власного батька, Урана. Нічого не вдієш, доля...

Відтоді світом мав правити Зевс. Разом зі своїми братами й сестрами він оселився на вершині гори Олімп і звідти керував усіма й усім. Звісно, мир запанував не відразу, траплялося, що боги й далі воювали між собою. Та це нічого не змінило, бо саме Зевс мав бути володарем цього світу!

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)